

Fok en Kafka, bastaardkinderen van de Anne Frank Stichting (1)

Sedert een jaar of vijftien worden Nederlandse nationalisten van gematigd tot extreem geterroriseerd door twee schimmige organisaties genaamd Fascisme onderzoek Kollektief (FOK) en Kollektief Anti Fascistisch/Kapitalistisch Archief (KAFKA). Middels ongefundeerde beschuldigingen, door inbraak en diefstal verkregen informatie en het illegaal beheren van persoonsgegevens wordt iedereen die van nationalisme kan worden beticht publiekelijk aan de schandpaal genageld. KOLOM bericht over de geschiedenis, verbanden en activiteiten van de "linkse" BVD. Deel 1 van dit artikel. VOORGESCHIEDENIS Als in de beginjaren '80 door de opkomst van de Centruumpartij het politiek nationalisme terug op de kaart wordt gezet betekend dit voor links Nederland een uitgelezen mogelijkheid haar eigen gelijk te bewijzen. Geen middel wordt onbenut gelaten, hierbij wordt zelfs brandstichting, inbraak, diefstal en zware geweldpleging niet gemeden. Een spil in dit web van het "naoorlogs verzet" is de in 1957 opgerichte Anne Frank Stichting. Woordvoerster Joke Kniesmeyer en toenmalig directeur Hans Westra leggen hun politieke wil op aan media en politiek o.a. middels haar blad AFdruk Tussen de artikelen over de multiculturele samenleving in wording, antisemitisme dat overal woekert en semi-communistische praatjes wordt meer en meer opgeroepen gegevens over nationalistische partijen en individuele activisten door te geven. Het wordt als snel duidelijk dat zich aan de Keizersgracht 192 een enorm illegaal persoonsgegevens bestand wordt opgebouwd. Rond 1985 /86 wordt in kringen rond AFdruk het Fascisme Onderzoeks Kollektief (FOK) opgericht. Waar AFdruk nog de schijnt wekt journalistiek werk te verrichten is het FOK vanaf het begin bezig met verdachtmakingen, bedreigingen en een grootscheepse haatcampagne. Niet toevallig vindt op 29 maart 1986 de brandaanslag op Hotel Cosmopoliet plaats waarbij voormalig Tweede Kamerlid Wil Schuurmans haar been verliest. De AFS distantieert zich snel van de actie, maar de "goede naam" is bedoezeld. Het Fok neemt meer en meer de speurhond taak van de AFS over. In 1992 gaat de Stichting AFdruk failliet en met haar het blad. De medewerkers gaan door onder de naam Casablanca, i.s.m. met het Belgische HALT, een comité dat door de Vlaamse Socialistische Partij (SP) wordt gefinancierd. Ook Casablanca is geen lang leven beschoren en in 1995 is het over met het onderzoekswerk van de AFS. Enkele medewerkers van AFdruk/Casablanca komen we later bij dubieuze organisaties tegen; Klaas Breunissen (Gemeenteraad Amsterdam voor GroenLinks), Peter Posthumus (secretaris St. Opstand, verdacht van RARA-connecties), Eric de Ruyter (IISG, beheerd de grootste verzamelaar marxistisch/leninistische geschriften in West-Europa), Marjan Schuring (GroenLinks gemeenteraad Utrecht), Jaap Tanja (Contrast, multicultureel subsidieproject) en Bart Top (Nederlands Centrum Buitenlanders en Contrast). DWARSVERBANDEN Het FOK, houdt tot 1992 kantoor houdt bij St. AFdruk dat officieel in het pand aan de Minahassaweg 1 in Amsterdam is gevestigd. In dit tot kantoorpand verbouwde kraakpand huizen ook o.a. St. Anti-Oorlogs-Museum, Jongeren tegen Racisme in Europa (een initiatief van Offensief een Trotskistische splinter gelieerd aan het Committee for a Workers' International, Komitee Indonesia (bekend van Ponce Princen), Nicaragua Komitee Nederland en het Medisch Komitee Angola (de laatste drie zijn onmiskenbaar mantelorganisaties van communisten). Het FOK bedient zich tot op heden van de postbus van het AFS (10478, 1001 ES Amsterdam, op naam van D. de Hoog) en van het omvangrijke archief. Bovendien gebruikt zij sinds 1992 een postbus in Utrecht (PB 62, 3500 AB). Het FOK maakt deel uit van een Europees netwerk van correspondenten dat o.a. voor het Britse blad Searchlight schrijft. In Nederland maakt men deel uit van het zogenaamde "Archievenoverleg", waar ook AMOK (Anti Militaristisch Onderzoeks Kollektief, SPOK (Spekulatie Onderzoeks Kollektief), IISG (Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis) en Jansen & Janssen (linkse contraspionagedienst) deel van uitmaken. FOK-medewerkers gebruiken vele schuilnamen als Sander Dolman, Gerard Dekker en Frank Janssen maar de naar eigen zeggen 6 medewerkers, waarvan er twee sollicitatieplicht vrij gestelde werklozen zijn treden over het algemeen naar buiten onder de naam Hans Toornvliet. Uit onderzoek van ODIN en later IN '84 zijn de volgende namen opgedoken als medewerkers van FOK; Karel Frederik Koster (woordvoerder van AMOK en beheerder van de FOK-postbus in Utrecht), Gert Jan van Beynum (o.a. Kleintje Muurkrant, Simpos en De Stelling), Marcel Kreuger (directielid ARIC) en Hans van Drunen. Van Beynum (ook bekend onder zijn schuilnaam Luc Jan Treffers) en Van Drunen zijn dan nog goede vrienden. BEGINJAREN In de beginjaren gaat het het FOK voor de wind. Men brengt bijna jaarlijks een brochure uit, o.a. over De Nederland-Zuid Afrika Werkgroep, De Nederlandse Volks-Unie, mevr. Rost van Tonningen en sinds 1990 de jaaroverzichten extreem-rechts. Het FOK is nadrukkelijk betrokken bij de oprichting van gewelddadige AFA (Anti-Fascistische Aktie) dat eerst vanuit Nijmegen opereert, maar later naar Utrecht verhuisd. Financieel blijft het kwakkelen, wat mag blijken uit bedelbrieven die men stuurt aan mensen die voorkomen op de verzendlijst van mevr. Rost van Tonningen om de brochure over haar verzendlijst te kopen. Het FOK publiceert gevoelige informatie, als adressen, autokentekens en foto's waarbij veelvuldig gebruik wordt gemaakt van materiaal dat bij inbraken is verkregen. In de brochure "Het ware gezicht van de Centruumpartij '86 - Kring Arnhem" uit 1994 worden de uit inbraak bij Constant Kusters verkregen gegevens geopenbaard. Naar aanleiding hiervan krijgen talloze mensen dreigbrieven, worden mishandeld, ontslagen of stelselmatig geterroriseerd. Ondanks dit alles en het feit dat tientallen beschuldigingen onwaar zijn publiceren allerhande media de persberichten van het FOK. Ook het ARIC (Anti Racisme Informatie Centrum) in Rotterdam van Marcel Kreuger, één van de vele centra die de financieel aantrekkelijke transformatie van voormalig Vredesbureau naar anti-racisme organisatie maakten, geeft verschillende brochures uit i.s.m. FOK, maar de autoritaire manier van werken van Van Drunen leidt tot steeds meer problemen. FOK, ONTMASKERD ALS EENMANSZAAK? Vanaf 1994 wordt het uit het FOK ontstane KAFKA een steeds grotere "concurrent". Waar men aanvankelijk nog samenwerkt, daar wordt minder en minder van het FOK vernomen, terwijl KAFKA middels haar nieuwsbrief veelvuldig de pers haalt met haar hetzecampagnes. De samenwerking tussen Van Drunen en de andere medewerkers is dusdanig verstoord dat zelfs de FOK-brochures later en later uitkomen. En zover er gerefereerd wordt aan het FOK in onderzoeken blijkt het te gaan om oude informatie. Hans Christiaan van Drunen, een beroepswerkeloze eind dertiger uit Utrecht is dan al lang ontmaskerd als linkse verzamelaar van nationalistische bladen die destijds

deelnam aan de brandaanslag in Kedichem. Zijn adres op de Goedestraat en de door hem gebruikte postbus 13020 in Utrecht figureren op talloze ledenlijsten en verzendlijsten in Nederland en Vlaanderen en bij Voorpost maakt hij het zelfs zo gek dat er ook nog een Peter de Wit op hetzelfde adres lid is. Tot 1992 vertoefde Van Drunen nog in Leiden op de Van Leeuwenhoekstraat, maar na de dood van zijn vader, een gereformeerde predikant huist hij in Utrecht. De werkdruk wordt voor Van Drunen blijkbaar zo groot dat en na het Jaaroverzicht 1995 dat al 4 maanden te laat uitkwam geen brochure meer is verschenen. Voor het Jaaroverzicht 1996 wordt er in het blad Alert! van AFA-landelijk secretariaat nog wel geadverteerd (vooraf betaling gevraagd), maar verschijnen doet het nooit. HET (FINANCIËLE) EINDE ? Eind 1997 maakt het FOK een cruciale fout. Het verstuurt een fax aan de scheidend commissaris van de koningin van Utrecht, Beelaerts van Blokland, waarin de organisator van zijn afscheidconcert als "neonazi" wordt ontmaskerd. Beelaerts van Blokland gelast onmiddellijk het concert af en de bedoelde neonazi, concertzanger Pieter Vis zit met een strop van tienduizenden guldens. Vis pikt de afgelasting n.a.v. de volkomen uit de lucht gegrepen aantijgingen niet en klaagt het Fok aan. Op 12 februari 1998 doet de Utrechtse rechtbank uitspraak, Vis wint zijn kort geding en het FOK wordt veroordeeld tot een boete van € 10.000,- aan Vis. Naar aanleiding van de zaak Vis contra FOK neemt Hans van Drunen advocaat Marq Wijngaarden van het beruchte kantoor Van den Biesen, Prakken en Böhler in de arm om te vermijden dat hij in een artikel in een te verschijnen blad van het OSL in verband zou worden gebracht met het FOK. Nog voor dat het blad verschijnt wordt Van Drunen met naam en toenaam genoemd als medewerker van het FOK door het Nederlands Dagblad. Van Drunen dient een klacht in bij de Raad voor de Journalistiek tegen het ND omdat hij gevaar zou lopen door de informatie in het artikel, maar de achterliggende gedachte is dat hij niet wenst op te draaien voor de schadeloosstelling van 10 mille aan Vis. Tijdens de behandeling van de zaak tegen het ND betoogt opmerkelijk genoeg Willem Hart van KAFKA, als gemachtigde van het FOK, dat Van Drunen al jaren (zeker 3 jaar) niet meer voor het FOK werkt. Van Drunen verliest de zaak tegen het ND en het OSL is nog steeds niet gedagvaard door Wijngaarden. Eind 1998 komt daar nog een dikke teleurstelling voor het FOK bij wanneer zij niet wordt erkend als klagende partij in een zaak tegen het Goese muziekdistributiebedrijf Viking Sounds (zie artikel "FOK failliet?" in Revolte 88-89). Aangezien het openbaar ministerie de onderzoekskosten wil verhalen op het FOK staat de teller tot nu toe op € 23.000,-. Echter, Vis wacht nog steeds op zijn geld en ook het OM zal naar zijn geld kunnen fluiten terwijl het voor justitie toch heel makkelijk moet zijn om uit te zoeken wie er achter het door FOK gebruikte gironummer 4553587 en semafoonnummer 06-59767103 zitten. Voorlopig lijkt de rol van het FOK uitgespeeld, steun vanuit linkse hoek voor haar processen is er nauwelijks, de meeste media negeren of ridiculiseren de verklaringen van het FOK en aan de vooral tijdens de rechtzaak tegen Vis door het FOK geroemde samenwerking met de BVD hoeven we ook niet veel waarde te hechten. Dat de rol van het FOK door KAFKA is overgenomen, een bewering die o.a. ODIN al enkele jaren geleden deed, is misschien wel het meest duidelijk door het feit dat Willem Hart namens KAFKA voor FOK het woord voert. Exit FOK ?